

Sygn. akt V CSK 491/17

POSTANOWIENIE

Dnia 20 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa M.K. i A.K.
przeciwko „S.” Sp. J. z siedzibą we W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 marca 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego we W.
z dnia 11 kwietnia 2017 r., sygn. akt I ACa [...] /17,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza na rzecz powodów w częściach równych od pozwanej kwotę 5400,- (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ k.p.c. wskazując na cechy konstrukcyjne skargi i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

Skarżący powołując się na oczywistą zasadność skargi odwołuje się przede wszystkim do naruszenia przez Sąd drugiej instancji art. 58 § 1 i 3 k.c., lecz w zwięzłym wywodzie nie przedstawia jurydycznego wyводу, który mógłby poddać w wątpliwość prawidłowość oceny prawnej Sądu drugiej instancji a prezentuje jedynie własny pogląd oparty na zarzucie niewyjaśnienia okoliczności związanych z zawarciem umowy. Wniosek w zakresie kwestionowania przyjęcia, że doszło do uznania niewłaściwego długu przez pozwaną w piśmie z dnia 28 lutego 2013 r. został oparty na przypisaniu Sądowi Apelacyjnemu sformułowań, których nie zawarł w motywach zaskarżonego wyroku i na twierdzeniach o kwestionowaniu przez pozwaną wymagalności roszczenia, wbrew treści tego pisma. Te argumenty nie mogą uzasadnić wskazywanej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, zwłaszcza w świetle dominującego poglądu, że do uznania roszczenia ze skutkiem w postaci przerwania biegu przedawnienia może dojść przez każde zachowanie się zobowiązanego, które - choćby nie wyrażało zamiaru wywołania tego skutku - dowodzi świadomości zobowiązanego istnienia roszczenia i tym samym uzasadnia przekonanie uprawnionego, że zobowiązany

uczyni zadość roszczeniu (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 19 września 2002 r., II CKN 1312/00, OSNC 2003 r., nr 12, poz. 168, z dnia 15 listopada 2007 r., II CSK 347/07, nie publ., z dnia 25 marca 2010 r., I CSK 457/09, z dnia 16 lutego 2012 r., OSNC-ZD 201 r., nr 4, poz. 112, III CSK 208/11, OSNC-ZD 2013 r., nr 3, poz. 51, z dnia 9 maja 2013 r., II CSK 602/12, OSNC-ZD 2014 r., nr 4, poz. 27).

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z samej jej treści wynika w sposób jednoznaczny, że wskazane w skardze podstawy zasługują na uwzględnienie. Oznacza to, że z argumentów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy prawnej lub czynności procesowych sądu, wynika jaskrawa sprzeczność wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny. O ile bowiem do uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawy są usprawiedliwione, o tyle do przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędna jest jej oczywista zasadność w wyżej przedstawionym rozumieniu. Analiza wniosku nie pozwala na przyjęcie, że nastąpiły uchybienia przepisom postępowania o charakterze elementarnym, mającym charakter oczywisty i widoczny *prima facie*.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygając na podstawie art. 98 § 1 i 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 7 i 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015 r., poz. 1804 ze zm.).

jw

a.ł.